

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ, ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ, ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΕΣ

Πώς ο Σουλλύ ξεχνούσε να φορέσει τὰ ρούχα του.. 'Ο Λέσιγκ και τὰ χρυσά νομίσματα. Πώς ο Μπωφόν καλλυπιζόταν σάν γυναικιά. 'Η άπρημεία του Ντιντερό και η εύκλισια του. 'Εξ ευρημασμένα ρούχα του Ζαν-Πωλ. Πώς συνέληφθη ως άλλης, κτλ. κτλ.

πιό άξιος και έργατικός ύπουργός του βασιλέως 'Ερρίκου Δ' της Γαλλίας, ο περίφημος Σουλλύ, όταν έρχαζόταν έπι πολλές ώρες συνεχώς, πάθαινε τρομερή άπρημεία.

Κάποια χειμωνιάτικη μέρα, καθώς πήγαινε μαζύ μ' ένα φίλο του στην έκκλησία, τού είπε :

—Κρυώνω, άγαπητέ μου κύριε. Σήμερα κάνει τριμερό κρύο!

—'Α, μπά! τού άπάντησε ο φίλος του. Δέν κάνει σήμερα περισσότερο κρύο άπό τις άλλες μέρες.

Και, ξεροντας πώς ο Σουλλύ ήταν πολλές φορές άπρημένος, έπρόσθεσε :

—Μήπως, άγαπητέ μου, ντυθήκατε

σήμερα ελαφρότερα από χές;

Πραγματικά, ο Σουλλύ φορούσε μονάχα τó παλτό του. Είχε ξεχάσει να βάλει τó σακάκι του και τά άλλα έσωτερικά ρούχα του!

'Εξαιρετικά άπρημένος ήταν κι' ο Γερμανός σοφός Λέσιγκ. Μιά μέρα ο Λέσιγκ θέλησε να δοκιμάσει την τιμιότητα του ύπρητέ του, και γι' αυτό, άφησε άπάνω στο γραφείο του μία χρύφτα νομίσματα κι' έφυγε.

Όταν γύρισε όμως, θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει μία μικρή λεπτομέρεια: Νά τó μετρήσει!

'Ετσι δέν υπόρεσε να έξακριβώσει άν ο ύπρητές του τόν είχε κλέψει ή όχι.

Λένε, ότι κάποτε ο μουσουργός Βένδα, άφου κούρντισε τó πιάνο του, σηκώθηκε κι' έφυγε άπ' τó δωμάτιο έκείνο και πήγε σ' έν' άλλο γιά... ν' άκούσει πώς παίζει ο Βένδα!

Μιά φορά πάλι, κάποιος σοφός, καθώς χτυπούσε την πίπα του στο τραπέζι, γιά να την αδειάσει φώναξε :

—'Εμπρός!...

'Ακούγοντας δηλαδή τόν κρότο της πίπας, νόμιζε πώς κάποιος χτυπούσε την πόρτα.

Κι' επειδή εξακολουθούσε να χτυπά την πίπα κι' ο κρότος, φυσικά, συνεχίζόντουσαν, έγινε έξω φρενών άπό τó θυμό του κι' άρχισε να φωνάζει μ' όλη τή δύναμη του :

—'Εμπρός λοιπόν!... Εισέλθετε!...

Αυτό πού κανέτε, δέν σας τιμá!

'Εκτός της άπρημείας, οι μεγάλοι άνδρες είχαν κι' άλλες άδυναμίες, ιδιοτροπίες και μιζέριες.

'Ο μέγας φυσιοδίφης Μπωφόν ήταν τó περίγελο του κοσμου, γιαιτ' ευηθής να καλλυπιζόταν σάν τή φιλάρεσκη γυναικιά!... Τού άρεσε να ντύνεται με άκριβά και σπάνια ρούχα και να φορη χρυσαφικά, διαμαντικά και άλλα γυναικεία στολίδια.

'Εξ μαλλιά του τά χτενίζε σέ μπουκλες κι' όταν μελετούσε, διαρκώς τά ταχτοποιούσε, βάζοντάς τους άσημένιες φουρκέτες και χτενάκια.

'Ο μικρόσωμος και κακτικτός "Άγγλος ποιητής Πάπ, δέν διέφερε από μία στολιωμένη μαϊμούδιτσα! Τέτοια έντύπωσι έκανε όταν τόν πρωτεύεσε κανείς με τά μακρυά και πυκνά μαλλιά του, τó διαμαντοπλόιστο ζήφος του και τά τεράστια λεπτοκεντημένα μακιέτια του.

'Ο σαφέτερος άπ' τούς Γάλλους έγκυκλοπαιδιστάς, ο περίφημος Ντιντερό, δέν έγινε κάμια σημασία γιά τó πώς θά ντυθή και θά παρουσιασθή σάν κόμω.

Όταν έπρότρεφε από την Πετρούπολι στο Παρίσι, τριγυρνού-

σε στους δρόμους τών πόλεων, άπ' τις όποιες πενούσε, φορώντας μιπιζόμες και τó νυχτερίνο τó σκούφο! Γιά τόν λόγο αυτό, όσοι τόν βλέπανε, τόν θεωρούσαν τρελλά!

Παρ' όλα αυτά όμως, ο Ντιντερό ήταν εύαίσθητος κι' εύσυγκίνητος, σέ υπερβολικό βαθμό.

Κάποτε ένας φίλος του πού τόν έπεσκέφθη, τόν βρήκε να κλαίει, χύνοντας πύρινα δάκρυα.

—Πρός Θεού! Τί έπαθες; τόν ρώτησε ανήσυχος.

—Κλαίω γιά μία σπαραξικάρδιο ιστορία, πού την έγραφα πριν άπό λίγο! τού άπάντησε ο Ντιντερό, διακοπτόμενος από άναφυλλήτα.

'Ο πολυαγαπημένος τών γυναικών Γερμανός συγγραφέας Ζαν-Πωλ Ρίχτερ, τριγύριζε στους δρόμους, δίχως γραββάτα και καπέλλο, ντυμένος με κουρελλιάρικα ρούχα και ξεσχισμένα παπούτσια.

Κάποτε, δυό άστynomικοί, βλέποντάς τόν σ' αυτά τά χάλια, τόν πέρασαν γιά μισοτέλλο άλήτη και τόν πήγανε στην άστynomία. 'Εκεί όμως έτυχε να βρίσκεται ο διοικητής της πόλεως, ο όποιος ενόριζε τόν Ζαν-Πωλ και μεσολάθησε γιά τήν άπόλυσι του.

'Η πνευματόδης Γαλλίδα συγγραφέας Μαρία ντε Γκουρναί,

ήταν θετή κόρη και συγχρόνως φίλη τού μεγάλου φιλόσοφου Μονταίνι.

Όταν πάθαν ο ένδοξος φίλος και πατέρας της, ή κ. ντε Γκουρναί ένόμισε πώς έπρεπε, από σεβασμό προς

τή μνήμη του, όχι μόνο νά

γράφη, έχοντας ως ύποδειγμα

τó ύφος και τήν τεχνιτροπία του, αλλά και νά ντύνεται σ' όλη της τή ζωή με ρούχα απαράλλαχτα με έκεί-

να πού φορούσε όταν ζούσε ο Μονταίνι. 'Ετσι, κι' όταν ακόμα έφτασε

στά όγδόντα της χρόνια, περιφρονώντα

τά έδρανικά σχόλια της κοινωνίας, εξακολουθούσε νά ντύνεται, όπως ντυνόταν ο μέγας φιλόσοφος.

'Ο συγγραφέας τού «Φτωχού Διαδόλου» Λεοσά, ένώ εργαζόταν με μεγάλη ευκολία τήν ημέρα, μόλις βρόδναζε, ήταν άνικανος νά γράψη έστω και μία μόνο λέξι. 'Η νύχτα τού σκοτεινιάζε τó μυαλό!

Σηκώνοντα κάθε πρωί με τó χάραμα και μόλις τόν χαϊδεύανε ή

πρώτες άχτιδες τού ήλιου, ξανάθρισκε τή διαύγεια τού πνεύματός του και στρωνότανε στο γράμμι. "Όσο ψήλωνε τó δστρο της ημέρας και γινότανε λαμπρότερο, τόσο και πιό πολύ καθάριζε τó μυαλό του κι' ή φαντασία του άνοιγε περισσότερο τά φτερά της.

Κι' εργαζότανε ακούραστα ο Λεοσά, ως ότου έγερνε ο ήλιος στη δύσι του, ως τή στιγμή δηλαδή πού ή διανοητικές του δυνάμεις τόν έγκατέλειπαν και πάλι.

'Αντιθέτως με τόν Λεοσά, ο συμπατριώτης του ιστορικός Μεζερέυς, όχι μόνον δέν μπορούσε νά εργασθή με τó φως της ημέρας, αλλά ούτε και νά τó άνεχθή καθόλου. 'Ο Μεζερέυς έμεινε όλη μέρα στο γραφείο του, τού όποιου τά παράθυρα ήσαν κατάκλειστα και σκεπασμένα με μαύρα τούλια, κι' οί τοίχοι κι' ή πύρτες βαμμένες κατάμαυρα. 'Ο μανιακός αυτός συγγραφέας διάβαζε κι' έγγραφε υπό τó φως πολλών κίτρινων λαμπάδων, πού τις είχε τοποθετημένες στη σειρά μπροστά στο τραπέζι του.

Λέγεται ακόμα γιά τόν Μεζερέυς, ότι τούς φίλους του πού τόν έπισκεπτόντουσαν, τούς ξεπροβόδιζε ως τήν έξώπορτα, κρατώντας πάντα ένα κρηοπήγιο, κι' όταν ακόμα ήταν μέρα-μεσημέρι!

